

Gregory Blake Smith

Doolhof van Windermere

Vertaald uit het Engels door Ine Willems

SIGNATUUR

2019

Zomer 2011

Hij was haar aan het uitleggen hoe hij hierin verzeild was geraakt. De staat waarin hij verkeerde. De staat van zijn gemoed, de staat van zijn bankrekening. Zijn hart, zijn ziel, zoiets. Ze waren in de orangerie van Windermere, Aisha voor het eerst naakt naast hem, de zilte lucht door het raam: zo'n moment dat hij zich om een of andere reden gedwongen voelde open te zijn.

Wat hem de das om had gedaan, hoorde hij zichzelf zeggen, was dat die gozer maar niet ophield over dat artikel in *Tennis Life*. 'Mist het killerinstinct om door te stoten naar de top vijftig,' had hij steeds gezegd, dronken, lomp, met die lach waarmee mannen laten zien dat ze maar wat zitten te geinen, ook als ze niet maar wat zitten te geinen. Wie was die eikel helemaal?

Waarop Aisha zich naar hem toedraaide en hem een kus gaf – ocharme jij – met een waterval van dreadlocks over haar mooie schouders.

Dat was vorig jaar augustus geweest, vertelde hij, een serieus dieptepunt in zijn leven. Zijn knie was aan gort, en hij had zich net teruggetrokken uit de professionele competitie, of stond op het punt om zich terug te trekken, of wist nog niet zeker of hij zich zou terugtrekken of niet, maar zijn rechterknie lag in puin, zijn leven lag in puin, hij stond voor het eerst in acht jaar niet bij de eerste tweehonderd op de wereldranglijst, en de enige opties waren terugzakken naar het Challenger-circuit of ermee kappen en kijken of hij als coach op een

of andere universiteit aan de bak kwam, of als dat niet lukte een baantje versieren bij zo'n luxeresort waar je van die Fortune 500-types leert hoe ze een slice backhand moeten slaan.

“Sandy Alison,” deed hij de gozer na, de eikel van afgelopen augustus, de vent met de motor, “van Duke University: mescherpe speler maar mist het killerinstinct om door te stoten naar de top vijftig.”

Punt was, die augustus was het tweede jaar op rij geweest dat hij zich niet had geplaatst voor de us Open. Het was het begin van het einde geweest. En al had hij zich wel geplaatst, dan had hij niet kunnen spelen – zijn knie weer – dus was hij naar Newport gekomen, naar de Champions Cup van de Hall of Fame, als sparringpartner van Todd Martin. (Een veredelde ballenjongen, een groupie, ging dat zijn leven zijn?) Zijn geld begon op te raken en hij wist dat hij een beslissing moest nemen, en gauw ook, maar in Newport lonkte zijn oude leventje, en na de halve finale was hij naar het kampioensgala gegaan met het idee aan te haken bij het plaatselijke grootkapitaal (dit was immers Newport, dat hoefde hij Aisha niet te zeggen). Maar de avond was van de wals afgegleden naar de bossanova en nog wat verder naar de watusi, totdat de twintig, vijfen-twintig overeind gebleven feestgangers – de kampioenen waren allang weg – bar in, bar uit Thames Street afschuimden en uiteindelijk belandden in die... die... hij wist niet eens meer waar ze waren beland maar die eikel, die vent met die vintage motor, die was maar niet opgehouden.

Wat hij er niet bij zei was hoe erg dat zinnetje – ‘mist het killerinstinct’ – al zowat tien jaar aan hem vrat. Het kwam uit een eindejaarsnummer van *Tennis Life*, toonaangevende Toekomst-van-het-Amerikaanse-Tennis-bla over de oogst aan nieuw talent dat de overstap maakte naar het proftennis. Dat was in 2002 geweest en hij had net, als eerstejaars nog wel, de halve finale van de NCAA gehaald, en sommige dingen die ze te zeggen hadden waren wel cool. Ze noemden hem de Sou-

thern Gentleman, zeiden dat hij kunstenaarschap vertoonde op de baan, een graag geziene gast was in de players' lounge. Dat laatste leek hem echter te verdoemen tot het achterland van Bijna-Maar-Net-Niet-Helemaal, wat, als hij heel eerlijk was, precies de plek was waar hij de tien jaar van zijn carrière als prof had doorgebracht. Hij was overigens wel degelijk doorgestoten naar de top vijftig (Sandy Alison, 2006, nummer 47 op de wereldranglijst, zoek maar op), had het één keer tot de derde ronde van Wimbledon geschopt en twee keer tot de tweede ronde van de US Open, hij had een stuk of tien Challenger-titels op zijn naam en de tennisbanen van zijn middelbare school in Charleston waren naar hem vernoemd, maar op een of andere manier was het allemaal niet genoeg. Op een of andere manier was hij, ondanks alles, een loser. Het deed er niet toe dat hij in 2006 alle tennissers op de hele wereld op zesenvertig kutspelers na kon verslaan. Het deed er niet toe dat hij in elke stad waar hij kwam de beste speler die ze daar hadden kon inmaken, jezus, hem linkshandig kon inmaken (dat kon hij ook serieus; vroeger liep hij vaak linkshandig wat te kwallen op de baan als hij eigenlijk drills had moeten doen). Het deed er allemaal niet toe. Hij was – ook al zochten de mensen hem op, ook al wilden ze met hem gezien worden omdat hij een profsporter was – op een of andere manier nog steeds een loser. Hij was geen winnaar – miste het killerinstinct, hè – dus moest hij een loser zijn. Zo vóélde het in elk geval, al zou hij dat never nooit hardop zeggen. En al helemaal niet tegen de vrouw die naast hem lag.

Die motor, dus. Misschien had de gozer een kwaaië dronk, misschien was dat het gewoon. Misschien had de gozer gewoon een kwaaië dronk en was zijn blik toevallig op Sandy gevallen. Maar hij begon hem dwars door de tent waar het Casino-gezelschap was neergestreken – de vrouwen in hun cocktailjurk, de mannen in hun smokingjasje met hun das los – voor rotte vis uit te maken. Het werd zo erg dat iedereen

zich voor Sandy begon te generen. De vrouwen ontweken zijn blik of probeerden de gozer te sussen – je had die Britse, die steeds ‘O, wat een onzin toch!’ riep – en de mannen kregen die blik in de ogen die mannen krijgen als een van hen het mikpunt wordt. Die uitdaging, die weegschaal, die blik van Pik-jij-dit-zomaar?

Eerder die avond was de motorgozer best aardig geweest. Sandy had met hem voor een van de bars verderop in Thames Street op het trottoir gestaan en ze hadden over tennis gekletst. Hij had geweten wie Sandy was, kende het verhaal van zijn carrière, had zelf twintig jaar daarvoor voor Williams gespeeld, en Sandy had de motor bewonderd die voor hun neus geparkeerd stond – een rode vintage Indian Chief met van die gewelfde spatborden, Steve McQueen tot op het bot – hem bewonderd dus, niet omdat hij nou zoveel om motoren gaf, maar gewoon omdat hij een aardige vent was, snap je? Zo had *Tennis Life* hem toch ook neergezet?

Maar goed, binnen was het tot het punt gekomen dat Sandy wel weerwoord moest geven, dat hij íéts moest zeggen, wat dan ook, dus riep hij over de tafels en stoelen tussen hen in: ‘Man, ik win het linkshandig nog van je!’

“Man?” had de gozer gezegd. “Man?” Alsof dat wel het sneuste was wat iemand kon zeggen. En hij spreidde zijn handen op zo’n typisch maniertje, zo met zo’n breed gebaar naar de rest alsof hij ze allemaal aan zijn kant had, alsof ze allemaal een flinke smak geld hadden ingezet tegen de tennisprof die het killerinstinct miste. No way dat Sandy linkshandig van hem zou winnen, had de gozer gezegd, en toen Sandy de uitdaging herhaalde, had hij gezegd: Oké, deal. Eén set. Sandy met links. Hij met rechts. Hij zette de Indian in.

‘Laat die Indian lekker,’ had Sandy gezegd. ‘We spelen gewoon.’

Kwam die eikel met zo’n ‘Pfff’, zo van: Wat een loser, allicht moet het ergens om gaan, zo werkt het nou eenmaal. ‘De In-

dian,' zei hij nogmaals. 'Daarnet stond je er nog bij te kwijlen, toyboy. Hij is van jou als je me kunt kloppen.'

Sandy had geprobeerd nonchalant te kijken, maar de lui begonnen te dansen in zijn ooghoeken: de diep uitgesneden decolletés, de parelsnoeren en spaghettibandjes, de mannen met zo'n gezicht alsof ze liever weg zouden kijken.

'Mist het killerinstinct,' zei de gozer weer en hij keek om zich heen met zo'n handgebaar van: Dus.

'Okay,' had Sandy gezegd. Hij probeerde zijn eigen handgebaar, zo van: Hé, als je per se wilt.

Waarop de gozer hem weer aankeek. 'Owkaaii.' Hij deed Sandy's accent na, waardoor het klonk alsof het woord drie lettergrepen had, en toen, na een lepe stilte: 'En wat zet jij in, toyboy?'

Op dat moment, vertelde hij Aisha, had hij het pas in de gaten. Op dat moment viel het kwartje. De motor was op dertigduizend getaxeerd, bedoelde de gozer. Wat stelde Sandy daartegenover? Hij was er glad in gestonken, vertelde hij. Het ging helemaal niet om tennis. Het was ook geen bezopen-ex-universiteitsspeler-die-dacht-dat-hij-prof-had-kunnen-worden-kwestie. Dat had hij wel opgepikt. Nee, dit ging ergens anders over.

'Nou... "man"?' zei de gozer spottend.

Hij voelde zijn gezicht warm worden. De hele tent draaide nu. Hij had genoeg tegenwoordigheid van geest om niet te lachen, maar daar hield het ook mee op.

'O, wat een onzin toch!' gooide de Britse er weer uit.

'Dertigduizend,' herhaalde de gozer, 'afgerond. Ik accepteer aandelen, obligaties, travellercheques' – hij kwam op dreef – 'een nieuwe boegschroef voor mijn zeewaardi...'

En toen had Margo hem gered, vertelde hij Aisha, die zich op haar elleboog werkte alsof dit het boeiende gedeelte was. Die chic uitziende vrouw die was opgestaan en een halsketting bij de eikel op tafel wierp. Sandy had haar die avond al

opgemerkt: strakke zwarte jurk, superkort haar, misschien wel beschikbaar als ze niet aldoor dat meisje bij zich had gehad dat eruitzag alsof ze... wat, achterlijk was? Dat meisje dat hem nu stond aan te staren met haar bleke gespannen gezicht. De gozer keek naar de ketting alsof het een handgranaat was die hem in zijn schoot was geworpen.

De chic uitziende vrouw had naar Sandy opgekeken met die harde blik die hij zo goed zou leren kennen. 'Je kúnt die hufter toch aan, hè?' zei ze.

Dus hij had geen keus gehad. Hij was overeind gekomen, en het geroezemoes was losgebarsten. De hele bups was in auto's gestapt (de Britse achter op de Indian, bleek), en omdat ze het Casino nu wel konden vergeten, waren ze naar de middelbare school met zijn verlichte tennisbanen gereden, maar het was natuurlijk twee uur 's nachts en de verlichting zat op een timer, dus moesten ze een paar auto's zo zetten dat de koplampen de baan beschenen. Her en der kwamen rackets uit kofferbakken tevoorschijn. Iemand trok een nieuw blik ballen open.

Wat viel er te zeggen? Hij had de gozer ingemaakt. Hé, er is verschil tussen een beschonken veertigjarige voormalig derdedivisiespeler en een beschonken eenendertigjarige profspeler aan de internationale top, ook al speelde de prof met links en op zijn sokken en had hij geen killerinstinct, stomme opgedirkte rukker. De gozer kwam met zo'n fikse eerste service dat een return met links niet meeviel, maar na de eerste paar games was duidelijk dat hij niks boven de 4.5 in huis had. En toen de zenuwen eenmaal weg waren was Sandy er fluitend mee aan de haal gegaan, had hem zich in het zweet laten werken langs de baseline en dan een dropshotje geslagen, had hem gewoon voor de lol moonballs op zijn dak gestuurd, en maar spinnen, cutten en slicen als een eersteklas Harlem Globetrotter, hè. Hij trok zelfs die hilarische service die hij van Jimmy Arias had geleerd uit de kast. De bal opgooien en je

racket zwaaien zoals je normaal zou doen, maar dan missen – een perfecte whiff – en hem dan in diezelfde beweging, net voordat de bal de grond raakt, onderhands vol in het servicevak spelen. Alleen deed hij dat met rechts, maar tegen die tijd zou dat iedereen een rotzorg zijn, zelfs de rukker, van wie Sandy moest toegeven dat hij zich er beter doorheen had geslagen dan hij had verwacht. Na afloop kwamen ze allebei naar het net. De gozer hield de sleutel van de Indian op en zei iets over een suicide shifter en dat hij daarmee moest uitkijken. De Britse zei dat ze toch altijd al een hekel had gehad aan het snertding.

‘Laat zitten,’ had Sandy gezegd. ‘Jij hebt te veel op. Ik heb te veel op. Iedereen heeft te veel op. Laat gewoon zitten.’

Maar het was er nog niet uit of hij wist dat hij het verkeerde had gezegd. Margo nam de sleutel aan en smet hem die toe, met zo’n blik van: Doe niet zo achterlijk. (Jemig, zei hij tegen Aisha – dat soort dingen zei hij: jemig, gossiemijne, Jantje Weetal; dat had je met een Southern Gentleman – jemig, het leek alsof hij die avond niks goed kon doen!) In elk geval was hij zo wijs geweest om te wachten totdat iedereen buiten gehoorsafstand was met zijn melding dat hij niet kon motorrijden. Margo had met haar ogen gerold en haar hand opgehouden voor de sleutel, en Sandy was in haar SUV achter haar aan naar huis gereden, met het magere, intense kind stilletjes naast hem op de passagiersplaats.

En zo had hij Margo ontmoet. Zo was het allemaal begonnen, als ‘allemaal’ het woord was voor een affaire waarin het vaker uit was dan aan, of liever gezegd, een affaire waarin het alleen aan was als Margo het zei: een telefoontje, een ontmoetingsplaats en dan dagenlang niets. Of maandenlang, zoals bleek toen hij in september uit Newport was vertrokken. Geen sms, geen telefoontje, geen mail, die hele winter dat hij in het zuiden op Saddlebrook was.

Eerlijk gezegd wist hij niet waarom hij die ochtend naar het

huis was gekomen. Hij was het niet van plan geweest, was nog maar een paar dagen daarvoor in Newport teruggekomen met het voornemen om geen slapende honden wakker te maken. Maar dat hij weer op de grasbanen van het Casino stond, bracht de hele feel van die afgelopen zomer terug, en voor hij het wist knalde hij die ochtend met de rode Indian Chief uit 1946 de kasten uit de Gilded Age aan Bellevue voorbij, Ochre Point over, en verder naar Windermere, waar hij de sleutelcode intoetste die Margo hem vorig jaar zomer had gegeven ('Dit blijft onder ons, oké?'), gewoon om te zien of ze die had veranderd. Toen het smeedijzeren hek opengleed, had hij de Indian over de met mos begroeide, gracieuze afbuigende oprijlaan tussen de prachtige oude eiken en essen door in het zicht gereden van het grote huis met zijn mooi verweerde dakleien en honderd jaar oude baksteen, zijn zeven schoorstenen, zijn ontelbare ramen en de strakgeknipte hoek van de doolhof op het zuiden, waar de tuin afliep naar zee. Het huis zag eruit alsof het uit de mottenballen werd gehaald, met tapijten over de balustrade van de loggia en gejang van stofzuigers door de openstaande ramen. Een terreinknecht, tuinman of wat hij ook was, kwam ergens vandaan en vroeg of hij kon helpen, sir, en Sandy had hun namen tevoorschijn getoverd – Tom en Margo DuPont, het meisje, Alice – zodat hij niet de indringer zou lijken die hij zich voelde. Hij zwaaide net zijn been weer over de Indian toen hij haar – die vriendin van Alice, de zwarte vrouw met de dreadlocks, de edelsmid of beeldhouwer of wat ze ook was, Aisha, toch? – uit de orangerie verderop in de tuin zag lopen waar ze haar atelier had. Ze had hem geroepen, gezwaaid alsof ze oude vrienden waren, en hij had de Indian op zijn standaard onder de luifel laten staan en was over het weelderige gazon naar haar toe gelopen.

Ze had zo'n nauwsluitend mouwloos gympakachtig ding aangehad, en hij een tanktop en shorts, en ze waren zich, meende hij, vanaf het begin bewust geweest van hun naakte

ledematen. De DuPonts waren nog in New York, had ze gezegd, ze werden niet verwacht voor de negende. Ze was zelf gisteren pas aangekomen en had haar koffers amper uitgepakt. En hij, gaf hij deze zomer weer les bij het Casino?

Ze hadden een halfuurtje gewandeld, onder de bomen door, voorbij de orangerie met haar glaswanden en toen naar de zee, waar het glooiende gazon overging in linten rots en waar een hekwerk over de volle lengte van de Cliff Walk toeristen aan hun eigen kant hield. In de verte: Alva Vanderbilts rood-groene theehuis, absurd precair op zijn rotspunt boven de brullende branding; de baai met de gelikte witte zeilen en jagende wolken; en in hun gezicht de koele, prijzige zilte bries. Toen ze bij de doolhof in het zuidelijke deel van de tuin kwamen – het huis was er beroemd om – bleven ze bij de ingang staan alsof ze elkaar peilden, en toen was Aisha naar binnen gegaan, en Sandy was gevolgd. Maar hij raakte steeds de weg kwijt in dat gekmakende ding, sloeg het ene na het andere doodlopende pad in, totdat ze hem uiteindelijk met een lach bij de hand had genomen en hem naar het hart van de doolhof had gebracht.

Ze kletsten bij, iets anders kon je het niet noemen, al hadden ze elkaar maar – wat? – een keer of vijf gezien vorige zomer. Hij herinnerde zich dat ze één keer echt hadden gepraat, elkaar hadden gevonden in hun afkomst, allebei van die arbeiderskinderen die met een beurs naar een dure universiteit waren gegaan, Sandy naar Duke en Aisha naar Vassar. En hij herinnerde zich iets wat Margo had gezegd, een hint dat Aisha min of meer werd onderhouden door Alice, het magere meisje, dat een erfgename was of zoiets. ‘Min of meer’ omdat ze wel degelijk sieraden ontwierp en maakte. Hij had haar werk zelfs zien liggen in een van de chique zaken in Newport. Puur high-end, had hij begrepen.

Aisha had terloops een paar dingen gezegd over Margo, alsof ze wist wat er zich vorige zomer had afgespeeld en wilde dat

hij wist dat zij ervan wist, maar het was oké, zij vertelde het niet verder. Ze was klein, één vijfenvijftig, één zestig misschien, maar alles aan haar sloot perfect op elkaar aan zoals dat soms was met kleine vrouwen, waardoor ze iets vlugs en fels had, een atletische souplesse. Haar dreadlocks streken onder het lopen zo mooi over haar schouderbladen, en dan die overbeet die ze had, die Sandy ronduit – maar misschien was hij nu gewoon in de stemming, snel gecharmeerd – schattig vond. Haar huid was zo donker dat hij de tattoo op de binnenkant van haar arm (slang? draak?) niet helemaal meekreeg. Onder het lopen keek ze af en toe naar hem op met een blik die hij kende.

En dus had hij, toen ze de orangerie in gingen (ze had hem gevraagd of hij haar kon helpen de zuurstof- en acetyleen-tanks te verplaatsen) en zij zich bij binnenkomst meteen naar hem toe wendde, op haar tenen ging staan en hem op de lippen kuste, dus had hij bij zichzelf gezegd: Nou, oké dan, daar gaan we. Ze had ruimte voor hen gemaakt op het smalle bed tegen een van de glazen wanden, en ze waren op de koude lakens gevallen in het woongedeelte van het atelier, en de hele tijd had hij geprobeerd helder te krijgen wat haar tattoo voorstelde. Een zeemeermin, besloot hij ten slotte. Maar in plaats van een vissenstaart had ze die van een slang, die in een kronkel vanaf haar pols over de binnenkant van haar arm omhoogliep tot hij overging in de borsten, de hals en het gezicht van een vrouw. Wat ben je mooi, hoorde hij haar meer dan eens onder hem fluisteren. Ik kan het niet uitstaan zo mooi als je bent. Hij kuste de minieme mond van de zeemeermin, haar borsten, de kronkeling van haar staart. Buiten hoorden ze het metalige gerammel van een ladder tegen de zijkant van het grote huis. Het gekrijs van zeemeeuwen kwam door de deur naar binnen, en het geluid van de golven. En toen hij haar boven op zich tilde – wat was ze klein! – kon hij door het glazen dak de blauwe hemel zien.

En toen was het voorbij en was hij begonnen – vrijen had die ongelukkige uitwerking op hem – om haar te vertellen hoe hij eraan toe was. En daar was hij nog steeds mee bezig (al had ze haar topje aangetrokken en was ze aan de telefoon met Manny's Gourmet Pizza).

Eerlijk is eerlijk, hij kreeg de zenuwen van het kind, Alice. Het was niet alleen de hersenbeschadiging, de cerebrale parese, die leek hem in haar geval eigenlijk vrij licht, maar toen hij haar die eerste avond in de SUV naar huis reed, was het niet meegevallen om een gesprek met haar te voeren, al was het maar het soort gesprek dat je voert omdat je met iemand die je niet kent in de auto zit. Ze beantwoordde zijn vragen op het botte af – ja, ze heette Alice, ja, ze was opgegroeid in Newport, nee, ze deed niks – en zat zo'n beetje ineengedoken, zonder op te kijken als hij haar richting uit keek. En dan die hand van haar, verwrongen en onbruikbaar, die als een gewurgde kitten op haar schoot lag. Ze zei waar hij moest afslaan en wees hem toen ze bij Windermere waren de weg tussen de gigantische bomen door naar de luifel, waar Margo stond met de Indian op de standaard. Achter haar hingen lantaarns aan de muur: heel beschaafd, heel Gilded Age, statige schaduwen op baksteen en graniet, bewerkte balken, gegroefde koperen regenpijpen. Hij deed de lampen van de SUV uit, zette de motor af en opende het portier, waarop het licht in de auto aansprong.

En op dat moment zag hij de littekens, vertelde hij Aisha. (Ze waren weer naar buiten gegaan, de tuin in, om de poort open te doen voor de pizzabezorger.) Niet te missen, zei hij, en hij maakte een snijgebaar over zijn polsen alsof hij bevestiging zocht. In de SUV was zijn blik naar het gezicht van het kind geschoten, en door haar manier van kijken wist hij dat ze het had gezien, dat ze had gezien dat hij het had gezien. Hij probeerde te doen alsof dat niet zo was, maar ze had hem strak aangekeken, alsof ze hem uitdaagde er iets van te zeggen. Haar hele houding was een mix van pijnlijke vernedering en woe-

dende trots tegelijk. Zo waren ze een poos blijven zitten. En toen deed hij iets, zo'n typisch Southern Gentleman-iets. Hij nam haar polsen in zijn handen en gaf er een kneepje in. Meer niet. Maar het maakte dat de felheid uit haar blik en de spanning uit haar lichaam verdween. Even maar – door de voorruit kon hij Margo de ongeduldige vuist-op-heuppeuse zien aannemen – toen had hij losgelaten, en dat was dat geweest. Ze waren uitgestapt. Het kind had dag gezegd en was met die mank tred van haar naar binnen gegaan en Margo had hem met de SUV naar zijn hotel gebracht, waar... nou, je weet wel, het een en ander was voorgevallen. Maar hé, zei hij nu, hij had het toch goed gezien, hè? Dat Alice had geprobeerd zelfmoord te plegen?

Ze liepen het grindpad langs het huis af tot waar ze tussen de bomen door de poort naar Bellevue in de gaten konden houden. Ze gaf eerst geen antwoord, bleef voor zich uit kijken. Er waren een paar pick-ups komen aanrijden, er stonden nu drie of vier ladders tegen het huis, en werklui waren bezig tuinstoelen en verandaspul uit het koetshuis te halen. De gedachte flitste door zijn hoofd dat hij te ver was gegaan, dat de littekens weliswaar zichtbaar waren voor de hele wereld, maar je had het er niet over. Hij stond op het punt zijn verontschuldiging aan te bieden, te zeggen dat hij het begreep, van onderwerp te veranderen, toen Aisha zich naar hem toe draaide, hem aankeek.

'Ik ken haar nu tien jaar,' zei ze. 'Ze heeft voor zover ik weet drie zelfmoordpogingen gedaan. Ze kan heel moeilijk zijn. En heel bijzonder. Ze is mijn beste vriendin, en ik hou van haar.'

Hij hield wijselijk zijn mond. Misschien omdat hij niet zeker wist of hem daarnet toegang was verleend tot haar innerlijke leven of dat die deur juist in zijn gezicht was dichtgeslagen. Hij liet zijn blik over het huis op de heuvel dwalen, over het vorstelijk rode baksteen, de bemoste leien, de kleine, in lood gevatte ruitjes. De terreinknecht die hij die ochtend had ge-

zien stond een eindje van het huis vandaan toezicht te houden op de werklui.

‘Sorry,’ hoorde hij naast zich. ‘Dat was een beetje veel.’

Hij knikte even, streek lichtjes over haar rug. Hij wist hoe hij dingen moest zeggen met zijn lijf. Ze leunde tegen hem aan en even bleven ze staan kijken hoe het mooie huis wakker werd in de lentezon.

‘Heb je het al eens vanbinnen gezien?’ zei ze, en toen hij zijn hoofd schudde: ‘Kom mee dan.’

Terwijl ze naar het huis liepen, zei ze dat ze niet wilde dat hij een verkeerd beeld kreeg van Alice, ze wilde niet dat hij dacht dat ze compleet gestoord was of zo. Want ze was eigenlijk enorm slim, superslim, en ze kon heel grappig zijn. Die humor van haar, echt gitzwart. Zoals na dat met de polsen, dat ze zwijmend en zuchtend als een *Southern belle* wat had rondgehangen en het verband haar corsages had genoemd.

‘Grappig op die typische Alice-manier,’ zei ze. ‘Wat dan wel duister en manisch-depressief en suïcidaal zal zijn. Maar niet minder grappig. Hé, Wally, hoe is het?’ riep ze in het voorbijgaan naar de terreinknecht. ‘Roep even als je Manny’s ziet, wil je?’

De terreinknecht maakte een soort salueergebaar. Een van de werklui keek hen na – keek Aisha na met haar strakke topje en blote benen en touwachtige dreadlocks – toen ze de brede granieten treden op gingen naar de houten loggia aan de zeezijde van het huis.

‘Dat dus,’ zei Aisha, die zich omdraaide en met een weids armgebaar het uitzicht presenteerde.

Zo, hé! Het was heus niet de eerste glimp van Croesus die hij opving. Hij had met Agassi en Hewitt rondgehangen in de players’ lounge, was een keer na de Italian Open uitgenodigd voor een logeerpartij in een villa net buiten Lucca. Maar dit was wel even wat anders. Dit was alsof je de zomer zelf bezat: de bries, de van zilt nat parelende rozen, de zeilboten als

rekwisieten op het glinsterende water. Hij zei: ‘Wow!’ en Aisha zei: ‘Ja,’ en vertelde hem toen dat hij met zijn neus in de boter viel omdat ze als student-assistent bij het kunstmuseum van Vassar had gewerkt; je rondleiden langs dingen die je wel wilde maar niet kón hebben deed ze als de beste, maar het enige wat hij zag, het enige wat echt tot hem doordrong, was die volslagen vanzelfsprekendheid van het huis en de omgeving ervan, het gevoel dat hij had dat er onder de dikke glanslaag van dure dakleitjes en volrood baksteen een eeuw schuilging van een leven dat gewoon niet beter werd. Bij het Casino, herinnerde hij zich, bestelden sommige vrouwen, zijn leerlingen van middelbare leeftijd, in hun na-de-tennisles-lethargie een lime rickey. Ze nodigden hem uit om erbij te komen zitten en dan dronk hij zijn suffe Sam Adams-biertje. Dit was het soort leven dat ze leidden: lime rickeys en Adirondack-tuinstoelen, het geluid van kinderen die croquet spelen en in de namiddag een afspraakje om te gaan paardrijden of een mixed double te spelen of te zeilen in de baai. Maar nog terwijl hij dat dacht, dat vóélde, hoorde hij een inwendig stemmetje zeggen: O wat een onzin! Was dit huis dan geen getuige geweest van de zelfmoordpoging van dat arme kind? Om het niet te hebben over het huwelijk van Margo en Tom. En toch, als hij hier zo stond kon hij het gevoel niet van zich afschudden dat je hier niet zo vreselijk hoefde te proberen iets van jezelf te maken, dat het huis en de werklui, de warme bries en het rijke baksteen voor je instonden – je al waarmerkten – en dat je het los kon laten, dat een sneue sporter die over zijn hoogtepunt heen was (was hij er ooit óp geweest?) los kon laten, gewoon het leven het leven kon laten.

‘De zeemeeuwen zijn ingehuurd,’ zei Aisha. Ze stond bij de balustrade naar de zwevende vogels te kijken. ‘Net als ik,’ zei ze en ze wendde zich weer naar hem. ‘Om het plaatje compleet te maken.’

Het halfuur daarna zwierven ze door de benedenverdiepin-

gen van het huis, door de bibliotheek en de salon, naar de enorme keukens in de kelder, ruimten met bakstenen vloeren en natuurstenen muren waar ooit bedienden hadden gewerkt en geleefd en die nu voor het overgrote deel afgesloten waren, op een gerenoveerde ruimte na waar de Frigidaire-koelkast en het Amana-fornuis verstekelingen uit de middenklasse leken. Hij kreeg het verhaal te horen over Alice en Aisha samen op de universiteit, over de Thanksgiving dat Aisha voor het eerst naar Newport was gekomen, over haar kennismaking met Tom (Of hoe kom je met je negentienjarige zwarte beursstudentenkant naast hém in het huwelijksbootje, zei ze met een lach), de eerste zelfmoordpoging (narcosemiddel voor paarden, maag leeggepompt), de rondreis door Europa die Alice en zij het jaar voor hun afstuderen hadden gemaakt – op dat punt haalde ze een fles wijn uit de wijnkelder, schonk hun allebei een glas in – het geld dat Alice' moeder haar discreet had toegestuurd, de reizen, de bezoeken, de vernissages, de vakanties.

‘Het duurde even voordat ik doorhad dat ze me als een soort werknemer zagen,’ zei ze en ze wierp hem een blik toe, zo van: Misschien dat een internationaal prof tennisser van het Casino begreep wat ze bedoelde. ‘Gezelschapsdame, au pair, oppasser, chaperonne, verpleegster, zoiets.’

Ze kwamen net de enorme hal met zijn cassetteplafond weer in, Aisha met de wijnfles bij de hals. Ergens boven hen zoemde een stofzuiger.

‘Eerst dacht ik dat het gewoon was omdat ze me er graag bij hadden. Ik was de vriendin van de uni.’ Ze leunde met haar rug tegen de trapbaluster. Achter haar steeg de brede trap met zijn donkere hout en wijnrode loper naar de eerste verdieping. Door het grote raam op de overloop was een werkman op een ladder te zien. ‘Dochter wil naar Europa. Wil een vriendin mee. Vader van vriendin in kwestie is loodgieter bij Bath Iron Works en kan dat niet betalen. Joh, maakt het uit,

dan betalen wij dat toch? En ik was zo'n onnozel wicht op mijn twintigste, ik dacht gewoon dat iedereen dol op me was en me erbij wilde hebben.'

'Het kan toch en-en zijn geweest,' zei Sandy, aardige vent die hij was. 'Ze kunnen je aardig vinden én graag hebben dat je voor haar helpt zorgen.'

Ze keek hem aan met tot spleetjes geknepen ogen, alsof hij haar in de zeik nam, liep toen naar hem toe en gaf hem op haar tenen een kus. 'Je bent lief,' zei ze, alsof het een curieus trekje was. Ze vulde zijn glas bij, gaf hem nog een snelle kus en ging naar het raam dat uitkeek op de luifel. Op de brede vensterbank lag een kussen, en ze streek neer, trok haar benen op. Aan de andere kant van de muur hoorden ze het geschraap van voorzetruit die van de eetkamerramen werden gehaald.

'Je weet toch dat het Alice was die die avond dat geld inzette, hè?' zei ze na een poosje.

'Alice?' zei hij en hij schudde zijn hoofd. Nee, ondenkbaar. En toen: 'Wacht, wát zeg je?'

'Margo leverde het drama,' zei ze, 'maar de ketting, die was van Alice. Zij zette het geld in.'

'Ze heeft het je verteld? Alice heeft je over die nacht verteld?'

'Ze zei dat ze medelijden met je had.'

Hij voelde de hitte uit zijn hals opkruipen naar zijn wangen.

'Ze zei ook dat je de mooiste man was die ze ooit had gezien.'

Hij vermoedde dat hij er dwaas uitzag – een klap voor zijn ego: een suïcidaal meisje dat medelijden had met hem – maar hij zweeg en hield zijn gezicht uitdrukingsloos. Aisha vestigde haar blik op hem, misschien om te zien hoe hij het opvatte, en wendde zich toen met een zwaai van haar dreadlocks weer naar het raam en de Indian op zijn standaard.

'Je kunt het hier niet over hebben,' zei ze. 'Over jou en mij, bedoel ik. Snap je dat?'

Hij bracht het wijnglas naar zijn mond, nam kalm een slok. 'Vanwege Margo, bedoel je?'

‘Ja.’ Ze keek hem vorsend aan: vatte hij het? ‘Als je me vaker wilt zien, bedoel ik.’

‘Ik weet niet eens of Margo en ik nog wel iets hebben,’ zei hij een beetje stijfjes. ‘En als dat zo is, kan ik het uitmaken. Ik denk niet dat het haar veel doet.’

Ze schudde haar hoofd met iets van spijtig vermaak en kwam overeind. ‘Deze mensen...’ Ze zette haar glas achter zich op de brede vensterbank. ‘Zij zeggen wanneer iets voorbij is.’ Niet overtuigd dat hij het snapte, voegde ze eraan toe: ‘Ze kan het moeilijk maken voor me. Voor mij hier.’ Weer die blik: vatte hij het? ‘En ook voor jou. Bij het Casino.’

Hij kneep zijn lippen op elkaar – Margo zat in het bestuur van het Casino – en boog zijn hoofd alsof hij toegaf.

‘En dan is Alice er nog. Ik wil niet...’ Ze zocht naar wat ze wilde en zei toen eenvoudig: ‘Ik wil niet dat ze zich rot voelt.’

Ze kwam klein en blootsvoets voor hem staan. Ze pakte het glas uit zijn hand en zette het neer, streelde de haaraanzet bij zijn slaap. ‘Sandy Alison,’ zei ze zachtjes, alsof zijn naam iets voor haar betekende. Ze ging op haar tenen staan en fluisterde iets in zijn oor, en zijn blik ging naar het grote drieluikraam op de overloop waar de werkmans op zijn ladder doorheen naar binnen kon kijken.

‘Niks aan de hand,’ fluisterde ze, haar adem heet in zijn oor. ‘Zij zijn buiten. Wij zijn binnen.’